

paa Forsørgelse som disse Personer. Forskjellen mellem Forsørgelsen for Krigs- og for Fredsinvaliderne er her foreslaaet ansat til det samme Procentantal som for de i Forslagets § 2 nævnte Personer. Slutningsbestemmelsen i Lovens § 18 er bleven udeladt i Forslaget, fordi det synes billigt, at den herhenhørende Bestemmelse i Lovens § 15 a er gjældende for alle Invalider. Derimod har man troet at burde tilføje en Bestemmelse om, at Forsørgelsen for de i denne Paragraf omhandlede Personer i intet Tilfælde kan fastsættes lavere end det Beløb, der efter Reglerne i § 13 vilde være bleven tildeelt Bedkommende, hvis han havde hørt under sammes Omraade.

3die Kapitel.

Pensionering og Forsørgelse af Enker.

Til § 20.

Medens Loven af 9de April 1851 og i Overensstemmelse dermed det i Rigsdagssamlingen 1869—70 forelagte Lovforslag giver Enker efter Personer, der ere pensionsberettigede eller pensionerede, Afgang til Pension paa lignende Maade som deres afdøde Mænd, foreslaar Udvalget at forandre denne Afgang til en af Uformuenhed betinget Understøttelse. Da imidlertid Følgerne af at optage dette Forslag i Loven vilde være af en forsvindende finansiel Betydning, eftersom det forud kan vides, at de her omhandlede Militærpersoner kun i yderst sjeldne Tilfælde efterlade sig Formue, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til ved Lov at berøve dem en Ret, de have haft i en lang Aarrække, og hvorpaa de med Rette sætte stor Pris; man har derfor ikke optaget den foreslaaede Ændring i nærværende Forslag.

Til § 21.

I denne Paragraf er foreslaaet, at Enker efter Invalider af 1ste Afdeling skulle kunne faae Forsørgelse, uanset at Ægtefæbet først er indgaaet, efterat Manden blev Invalid. Man skal i denne Henseende henvisse til, at Invalid af 1ste Afdeling er kun den, „som har mistet

Førligheden i den Grad, at han ikke kan undvære Andres daglige Hjælp eller Tilsyn“; den senere Indgaaelse af Ægtefæb har altsaa for denne Afdeling af Invalider en ganske anden Betydning end for alle Andre, og det er derfor i og for sig billigt og ganske stemmende med Lovens Aand, at man letter den, der i Statens Tjeneste er bleven i saa høt Grad hjælpeløs, Muligheden af at indgaa Ægtefæb ved at give hans Hustru Tilfagn om en delvis Forsørgelse i hendes Enkestand, i Stedet for den, som han er sat ud af Stand til selv at forskaffe hende.

Til § 22.

Angaaende den forandrede Redaktion af denne Paragraf, bemærkes Følgende:

Efter den nævnte Lovbestemmelse fik Enken efter en før 9de April 1851 pensioneret, men efter denne Datum afdød Person af Underbefalingsmændenes og de Meniges eller de med dem Eigestillede's Klasser som Pension $\frac{1}{4}$ af den Pension, der efter denne Lovs Regler kunde have været beregnet for Manden ved hans Afstedigelse; men at bringe en tilsvarende Foranstaltning i Anvendelse ved Udstedelsen af den eventuelle Lov vil være ugsjorligt af Hensyn til den foreslaaede Deling af de 3 første Pensionsklasser, hvorunder Ingen vil kunne indordnes, som ikke har staaet i Tjenesten i alt Fald efter 1ste Oktober 1867. Skjøndt den heromhandlede Bestemmelse i Loven af 1851 ikke kan betragtes som en ligesvem Anvendelse af almindelige Retssættninger, maa det dog vistnok erkjendes, at den tilfagdes eller vel endogsaa nødvendiggjordes af Billighedshensyn i Betragtning af de overordentlig smaa Pensioner, der bevilgedes før 1851; men et lignende Billighedshensyn kan formentlig ikke paaberaabes i det foreliggende Tilfælde, hvor den indtrædende Pensionsforhøielse kun er forholdsvis lille, og der derfor hverken fra Rejsfærdighedens eller Billighedens Standpunkt kan indvendes noget imod den ved Delingen af de 3 første Pensionsklasser paa tvungne Bestemmelse, at Enken efter den Mand, som allerede er pensioneret efter Loven af 9de April 1851, faar som Pension, hvad denne Lov har tilsagt hende, nemlig $\frac{1}{4}$ af den Pen-